

A tények azonban makacs dolgok

Záhonyi András mérnök formabontó összeállítása
a „**hivatásos**” és az „**amatőr**(nek tekintett)” **kutatók** bakijairól, tévesztéseiről

„Nem az a cél, hogy úgy ismerjük meg a magyarságot, amilyennek szeretnők látni, hanem az, hogy úgy ismerjük meg, amilyen volt.”

László Gyula régész-képzőművész

Fel lehet-e hívni az emberek, a média figyelmét arra, hogy a „nemzeti oldal” jószándékú dicsőséggerekesői gyakran túloztak-túloznak, és a hivatásos („megélhetési”) kutatók pedig időnként (megrendelésre, politikai nyomásnak engedve) csúsztatnak-csúsztatnak?

„*A tények azonban makacs dolgok*” c. összeállításhoz erre tesz (időnként humoros formában) kísérletet.

Közismert, hogy az utóbbi 500 évben a magyarság érdekeit háttérbe szorították, történelmét a „győztesek” átírták. Ezért a magyar polgárok vágnak arra, hogy az elmúlt idők dicsőségéről, kultúránk, nyelvünk szépségeiről is halljanak. Az emigráció tagjai (és a „rendszerváltás” után a Kárpát-medencében élő magánkutatók is) igyekeztek ezt a jogos igényt kielégíteni. Műveikkel nagy népszerűségegre tehettek szert, mivel az „eltitkolt történelem” bemutatását már nem tiltották, az akadémiai tudomány és művészet terén viszont elmaradt a „szemlélet- és rendszerváltás”.

Reméljük, hogy előadásunk elősegíti majd a fiatal tudósgeneráció mielőbbi döntéshozó pozícióba kerülését, majd az eddigi hibák-tévesztések kijavítását.

(A nehéz történelmi időket megélt, már igen idős tudósgenerációtól ez a váltás csak igen lassan és visszafogottan várható el...)

Csak egy őszinte szembenézés révén képzelhető el, hogy a **TUDOMÁNY tekintélye a magyar em-**

berek előtt visszaálljon. A MTA jelenlegi (matematikus) elnöke is megerősítette, hogy erre a szemléletváltásra feltétlenül szükség van.

25 év után eljött az ideje, hogy ne kövessük tovább román, szlovák, cseh, osztrák, szerb stb. szomszédaink „történelemszépítő”, „dicsőséggégyártó” példáját, s szakítsunk a legyőzött népek „merjünk kicsik lenni” programjával is. Nekünk ugyanis elegendő az **igazságot** megírni – nem kell azt túlszínezni. A több mint 1100 éve a Kárpát-medencében élő magyarságnak és elődeinek (a néhány kudarc és elkövetett hiba ellenére) ugyanis tényleg volt dicső és sikeres történelme!

Az **őszinte tükörtartás** mellett célunk még három igazságkereső, de csak kevés helyre eljutó szakönyv szélesebb körű megismertetése is.

Összeállításunkban főleg két, forradalmi gondolatokat megfogalmazó régész (László Gyula, Makkay János) és egy 2000 oldalas rovas-enciklopédiát összeállító matematikus-írástörténész (Mandics György) középiskolások számára is érthető érveléseit, példáit tárjuk rövidítve a nyilvánosság elé.

Összeállításunkkal azt szeretnénk elérni, hogy a magyar tudósok (köztük a történelem- és íráskutatók) – félretéve ellentéteiket, egyéni érdekeiket – fogjanak össze a **közös cél** érdekében. Úgy, ahogy azt a szomszédos /hasonlóan kis területű/ országok szakemberei teszik. Látniuk kell ugyanis, hogy ha ez az **összefogás** és **önkritikus rendcsinálás** elmarad, akkor hosszú távon a magyarság fogja szellemi értékeit lebecsülni és elfelejteni.

A **jó- és rossz szándékú spekulációk, az eltorzított „tények”, a hamisítások leleplezése** ezért **alapvető érdekünk!**

Tudjuk, hogy ez fájni fog azoknak, akik eddig haszonélvezői voltak a gyakran politika irányította tudománynak és művészetnek, vagy nagy tapsot kaptak a nemzeti rendezvények lelkes közönségétől. Mégis arra kérjük őket, hogy gyakoroljanak önbírálatot, és maguk javítsák ki hibáikat, tévesztéseiket. Majd fogjanak össze, és írják meg „igaz történelmünk” könyvét.

Ha nem teszik, gyermekeik, unokáink a mieinkkel együtt élnek majd meg a magyarság szellemi megsemmisülését, nyelvünk és kultúránk rezervátumba zárását.

Ha megteszik, megmarad tekintélyük és becsületük, s az egykori megalkuvás, szenzációkeltés hamar feledésbe merül. És ami a legfőbb: a **belső rendcsinálással** esélyt adnak a magyarság szellemi megmaradásához.

Könyvünkkel és előadásunkkal ehhez a **közös munkához** kívánunk sok erőt és **bátorságot!**

Bemutatott példák

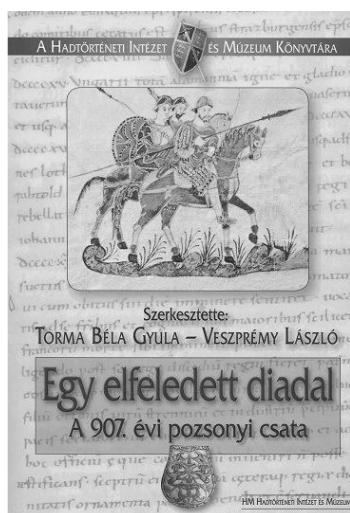
Új eredmények az archeogenetikában

A méltatlanul elfeledett Pozsonyi csata

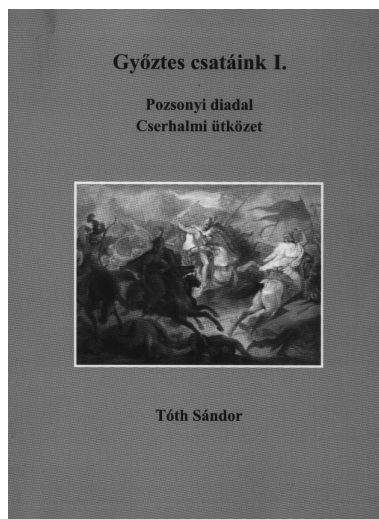
Forrás: Torma Béla Gyula – Veszprémy

László: Egy elfeledett diadal

(A 907. évi pozsonyi csata. HM Hadtört. Int. és Múz., Bp., 2008.)

Tóth Sándor: Győztes csatáink I. Miskolci BE, 2009.

A magyar őstörténetről

Források:

Magyar Őstörténet. Tudomány és Hagományörzés. MTA BTK Tört. tud. Int., 2015.

Makkay János: Hogyan kell történelmet írni? A szerző kiadása, Bp., 1998.

(Györfy György, Kristó Gyula, Glatz Ferenc, Róna-Tas András, Rédei Károly stb. műveinek, gondolatainak kiértékelése)

László Gyula: Őstörténetünk. Tankönyvk., Bp., 1981.

Őseink pogányságáról

Székely-magyar rovásírás

A kritikai hangot megfogalmazó Szarvas Gábor „szerepe” Somogyi Antal rovásírásos hagyatékának fennmaradásában

Ki és miért üldözhetette a rovásírást?

Feltűnési viselkedésben szenvedő „leletgyártók”, szenzációkeltők, hamisítók

Az „akadémiai rováskutatók” (pl. Sándor Klára, Vásáry István) vesszőparipái (jelátvételek, késői eredeztetés, Somogyi Antal, Mandics György és kutatótársaik eredményeinek, munkáinak „elhallgatása”)

Forrás: Mandics György: Róvott múltunk I-III. Irodalmi Jelen, Arad, 2010-2012.

Megfelelési kényszer a „hivatalos” és a „nemzeti” (amatőrnek tekintett) tudományban, preferált kutatási területek

Miért fontos a forráskritika és a források összehasonlító áttekintése?

Az elmaradt akadémiai rendszerváltás következménye: maradt a régi paradigma (idegen, magyarelles elképzelések idézése; a tények félreértelmezése, elhallgatása – pl. az idejétmúlt nyelvi családfa-elmélet elemeinek megtartása).

El szabad-e olvasni egy akkád (babiloni-asszír) nyelvű, késői ékjelekkel leírt mezopotámiai eposzt sumerul? (A válasz: nem!)

„Akkadosítási” kísérletek

Etruszk feliratok olvasása – kutatónként eltérő ábécével, szinte mindig gyökeresen más olvasattal

Marác László a finnugor elmélet gyenge pontjairól

Személyeskedések a tudományban

Az ugor-török „háborúról”

A Badiny-Komoróczy vita

A Vékony Gábor – Harmatta János vita

Anti-Kristó

Így írtok ti magyar őstörténetet

Mandics György „róvott múltja”

Vita a székely-magyar rovásírás szabványosításáról

Magyarországon jelenleg nincs külön írás-történeti képzés – mégis egyes „hivatások”

történészek, régészek, íráskutatók szinte érvelés nélkül „amatőrnek” bélyegeznek másokat – majd erre a szubjektív ítéletre hivatkozva az utóbbiak eredményeit teljesen figyelmen kívül hagyják!

Záhonyi András előadásának képanyaga (elhangzott a 2014-es Miskolci Őstörténeti Fórumon):
www.scribd.com/doc/236299633/Zahonyi-A-e-2014-Miskolci-Őstorténeti-Forum

Theresia de Kerpely: „OF LOVE AND WARS” című könyvének részlete az Eucharisztikus Kongresszusról 1938-ban

1938 nyár csúcspontját és boldogságát nem csak az egész család együtt léte okozta új otthonunkban, nem csak Péter fiam amerikai barátja látogatása, belgiumi iskolás évek után, hanem egy másik esemény, ami nagy benyomást tett rám, egyike azoknak az eseményeknek ami évtizedeken belül egy fontos elhatározásra vezetett.

Ez az esemény az Eucharisztikus Kongresszus volt, amit 1938 Augusztusában Szent István napján tartottak Budapesten. Megmaradt emlékezetemben ez az esemény, mint egy fényes és sötét kép, mint a Hold két fele mikor félben van a teljes Holdfogyatkozásnál.

Kellemes meleg augusztusi este volt, tele a harangok zöngésével, tele örömmel, ahogy sétáltunk a Gellért Hegy másik oldalára nézni a ceremóniát, a fiatal amerikai barátunkkal és nevetve beszélgettünk a régi időről. Csak meg akartuk nézni az ünnepséget, mert egyikünk se vehetett részt a szigorúan vallásos ünnepségek kivéve K. lányait, akiket az anyjuk Katolikus vallásban nevelt fel. Mi mint máskor is tisztelettel hallgattuk a misét a katedrálisban, egy esztétikailag meghatározó élmény volt, ami engem, úgy éreztem, nem érintett meg lelkileg. K. aki nem volt semmilyen vallás tagja nem tett különbséget. Neki, és az őt képviselő gordonkázós B.-nek, aki az *Arabesque* című könyvemben szerepel, minden zene szent volt.

Emlékezetemben, mint egy filmben látom a csodálatos és misztikus jelenetet. A csodának van egy sötét oldala is, amit az éjjeli Duna szimboli-

zál, ez a fekete folyam, aminek mellén az Egyház hajója úszik kivilágított hajóorral, ahol fehér ruhás pápa küldöttje áll és tárt karokkal adja az áldást. Ez volt a kiküldött Pacelli bíboros, aki nemsokára XII Pius pápa lett.

Ez a fekete folyó, ami a pápa uralkodása alatt a pokol tüzét fogja visszaverni és felfújt holttesteket fog vinni, most a hit tüzét veri vissza, a pesti fiatal katolikusok százai magasra emelt égő fátylaival, mint élő virágfüzér koszorúval a folyó két oldalán. Közel a parthoz a pesti oldalon állnak a Parlament épület gótikus tornyai, mögötte a bazilika dómja. A szemben lévő oldalon a fényben úszó Budai hegyek, a Citadella, nem messze a Gellért Hegytől ahol állunk, látható a Mátyás templom mozaik teteje és tornya a Várban, a fehér villogó Halászbástya lépcsői és tornyocskái, mind kivilágítva. A hidak csillogó arany gyöngyös láncjai, mintha a lánc egyik oldalról a másikra lenne dobva és feszesre feszítve.

K. és én állunk a hegy oldalán egy mély árok szélén. Két karjával átölel: „Olyan kicsi vagy” mondja, „hogy könnyen elsodorna a tömeg és elvesznél.”

Ahogy a pápa hajója, a férfikóruossal lassan halad előttünk, énekük dicsérve a Mennyei Királynőjét, egy nagy közös sóhaj hangzik el a figyelő tömegben, mint egy szótlán ima, ami egy különös titkos érzést kelt a szívemben. K. aki megérzi minden gondolatomat, megszorítja kezemet és magához húz.

Később töprengtek, hogy vajon ez volt-e, ami meghatott? Biztos hogy több volt mint csak a látvány, bármilyen csodás volt az Egyházi fejedelem fél-királyi felvonulása a Dunán, hasonló mint a Wolsey Kardinálisé a Temzén. De hát akkor mi volt?

Pár hónappal később a fényes jelenethez sötét jelenetek vonultak és nem tűntek el.

Télen Berlinbe mentünk ahol K. egy koncertet adott. Úgy terveztük, hogy egy pár napot ott töltünk a koncert után megnézni a várost, mert én még soha nem voltam Berlinben. De nem volt jó alkalom. Nekem akármilyen vonzó látványa lehetett volna a városnak, mindent eltakart az a lelki sötétség, ami ott uralkodott a háború előtti télen. Mindenhol a Sátán uralkodott, az üzletek kirakatain, a kávéházakban, az emberek hangjában, és az emberek elfordított pillantásaiban, akik nem emelték fel szemüket.

Azt mondtam K.-nek „Menjünk haza. Nem akarok ide visszajönni, amíg Hitler itt uralkodik.” Ezt be is tartottuk, ami jelentős kellemetlenséget okozott a quartetnek. Ezzel a gesztussal mutattuk a gonoszság megvetését, ezzel mutattuk a jövőre vonatkozó álláspontunkat, de ez mégse szabadított meg minket a szenvedéstől. Nem sokára ez a go-

noszság megjelent a saját városunkban és ez alkalommal nem volt hova futni előle.

A fordítás Theresia de Kerpely *Of love and Wars* című könyvéből való.

Az író ír származású angol özvegyasszony volt, mikor megismerkedett a fiatal és rendkívül tehetséges Kerpely Jenő muzsikussal. Kerpely a Waldbauer vonósnégyes tagja volt, bejárta a világot, nagy sikereket aratott. Nemcsak klasszikus darabokat játszottak, hanem modern komponisták, mint Bartók, Kodály műveit is ismertté tették.

Nagy szerelem fejlődött ki közöttük, Theresia Budapestre, pontosabban Budára költözött. Megérte a háború előtti nyugodt időket és a háborút is, a Kelenhegyi úton...

Sajnálatos, hogy tudomásom szerint nem fordították le rendkívül finoman és szép nyelven megírt elgondolkodtató könyvét magyarra.

Amerikában, Kerpely Jenő halála után írni kezdett, sok sikeres könyvet írt.

Köszönöm Snarey Bozzay Zsuzsanna, Angliában élő magyar rokonunknak, hogy lefordította a könyv kis fejezetét, melyből kis ízelítőt kapunk Theresia de Kerpely elbeszélő stílusából...

Közzétette: H. Szathmáry Király Hanna

Az Eucharisztikus Világkongresszus főoltára a Hősök terén (Internet)